

The background of the book cover is a dark, moody photograph of a body of water at night. Several thin, dark branches or sticks are scattered across the water's surface. On the right side, a single, light-colored, splintered piece of wood or bark stands vertically, partially submerged. The water is dark blue-green, and there are some faint, blurry lights reflecting on its surface.

detektivka

NIKOLA KMÍNKOVÁ

přežít
až do smrti

motto

Přežít až do smrti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Nikola Kmínková

Přežít až do smrti – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Byl by to zločin, kdyby tuhle knihu někdo neznal! Až se ji rozhodnete poslat dalším zločinožroutům, využijte k tomu **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Nikola Kmínková, 2026
Cover photo © DepositPhotos

ISBN tištěné verze 978-80-267-6019-1
ISBN e-knihy 978-80-267-6027-6 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-6028-3 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-267-6020-7 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

NIKOLA KMÍNKOVÁ

přežít až do smrti

prolog

„Sis myslel, že na to nepřijdu?“ Tonda s rukou na žebříku a s nakročenou nohou strnul. „Tak co mi k tomu řekneš? Co? Hrdino! To ti nestojím za slovíčko?“ Ostrý ženský hlas se z pootevřeného okna nesl ven, aniž by hrdinovi poskytl čas na odpověď.

Tonda zkontroloval, že na něj přes spuštěné žaluzie není vůbec vidět, popošel blíž k oknu a opřel se o zeď. Původní plán šel stranou. Tohle měl na své práci úplně nejraději: možnost doslova se rochnit v intimnostech druhých.

„Která děvka to byla? Mluv! Slyšíš?“ prskal hlas jedovatě.

„Takhle to nebylo.“ Mužský hlas byl tichý, rezignovaný.

Tonda potichu zafuněl potlačeným smíchem a jeho mohutný břich se rozvlnil. Pan nevěrník si určitě vymyslí nějakou pěknou historku.

„Neříkej, žeš byl kouřit. Nebyls!“

Hrdina něco zamumlal.

Tonda si přál mít ovladač zvuku a kroutit s ním podle potřeby. Jedovatou slinu příjemně zeslabit, hrdinovi hlasitost přidat.

„Musela to být ona! Protože jinak... jinak... Prosím-tě, žes jí...“ Myšlenka zůstala nedokončena.

Jeho odpovědi nešlo pořádně rozumět. Možná, že se zbláznila.

„Ty hajzle! To ti mám věřit?“

Nastalo několikavteřinové ticho. Potom ublížený, ukňouraný tón: „Tak tohle jsem si fakt nezasloužila. Služku tady dělám, první poslední...“ K tomu pár tlumených vzlyků.

Ta umí zahrát pěknou komedii, ženský to prostě maj v sobě, pomyslel si Tonda, potichu zalovil v kapse a z umolousané krabičky vytáhl balenou cigaretu a zapalovač. Zapálil si a s požitkem potáhl.

„Tys k ní nelez poprvé, co? Řekni, jak dlouho... jak dlouho to s ní táhneš?“ Její hlas byl tichý, syčivý. Hrozivý jako chřestýš před útokem.

„Pusť mě.“

To je ubožák. Tonda si představil, jak jedovatá slina svým mužem lomcuje a ten se klátí jako bezmocná osika. Nechat se ponižovat ženskou. Vybavila se mu scéna, kterou mu jeho Božena předvedla před týdnem. Nenosi dost peněz, s ničím nepomůže, za nic nestojí, furt chlastá. Facku jí dávat nechtěl, má ji rád. Jinak by ale k rozumu nepřišla. A on ze sebe nenechá dělat vola. Druhý den

jí přinesl kytku a ani do hospody nešel. A ona mu uvařila guláš s domácími knedlíky.

„Říkám ti, pusť mě,“ poprvé zazněl mužský hlas rázněji.

„Kam chceš jít?“

„Do práce, doprdele.“

Na parkoviště dorazila dodávka. Tonda si naposledy potáhl a pak cvrnknutím palce a ukazováčku odhodil nedopalek cigarety. Ten vysokým obloukem doletěl na jedno ze zaparkovaných aut pod ním. Jde makat. Stejně jako hrdina.

neděle

V neděli ráno se ochladilo a přišly lijáky, ve kterých vycházeli z domu jen ti nejotrlejší. A to pokud fakt museli. Voda během jednoho dopoledne spláchla celý předešlý týden, v němž babí léto hrálo svůj prim, a během kterého si Jaroslav Komárek dal pořádně do těla. Jízdu na kole po kopcovitém terénu Vysočiny střídal s desetakilometrovým během. Jeho tělo se však ze sportovních výkonů neradovalo. Což by věděl, kdyby mu naslouchal a neignoroval několik měsíců trvající únavu.

Komárek vytáhl oblečení z pračky, přendal ho do sušičky a zkontroloval hodiny. Jo, stihne to vytáhnout, než přijde Světlana. V malém podkrovním bytě žil po většinu času sám a pedantsky dohlížel, aby se po podlaze nepovalovalo ani smítko prachu, aby žádné triko či kalhoty nevyčuhovaly z komínku ve skříni a aby jeho boty byly dokonale vyleštěné. Ostatně když bydlel na internátě, nepochyboval, že jeho právo na existenci je přímo úměrné úrovni uklizenosti. Stejně jako v dětství, kdy jeho

perfekcionistická máma smetla každý drobek na stole ihned poté, co se objevil.

Minulý víkend Světlanu neviděl, protože u sebe měl syna a ani po půlročním vztahu se necítil připravený ty dva seznámit. A taky nechtěl, aby se Světlana potkala s jeho bývalou ženou Kamilou – která syna vyzvedávala –, protože by viděla, jak se i po několika letech oddělených životů dokážou stále hádat. I minulou neděli na něj Kamila vypálila, že na Jendu potřebuje vyšší výživné.

„A kdy? Řekni mi kdy? Po telefonu mě vždycky odbudeš,“ naléhala na něj Kamila a jednou rukou držela dveře výtahu, aby ho někdo nepřivola, a ve druhé svírala modrou sportovní bundu.

„Zavolám ti později.“ Výživné opravdu nehodlal probírat před synem. Opřel se o zárubeň s rukama v kapsách a působil podobně nepřístupně, jako když při výkonu služby vyslýchá podezřelého, který spáchal nějaký ohavný zločin.

Jejich syn Jenda, který klečel u botníku na chodbě a zavazoval si tkaničky, zvedl hlavu schovanou mezi rameny a podíval se směrem k mámě. Výhled mu zakrývala otcova atletická postava rýsující se ve dveřích. Proto nepostřehl, že máma sevřela rty tak pevně k sobě, že z nich vyprchala i zbývající živost.

„Honzo, pojď už!“ Kamila se natáhla na špičky, aby na syna přes bývalého muže dohlédla, a dveře výtahu držela jedním prstem.

Syn popadl batoh ležící na zemi a prosmýkl se kolem otce. Otec i syn, oba s modrýma očima a světle hnědými vlasy, vypadali téměř jako dvojníci. Syn by však ještě potřeboval vyrůst a mít širší hrudník a ramena, aby se postavou vyrovnal otci. A taky jeho sestřih by musel být upravenější. Ale k tomu, aby chodil k holiči co dva měsíce jako jeho za všech okolností upravený otec, by ho těžko někdo nutil.

„Vem si to,“ podala Kamila synovi bundu.

„Na co? Jedem autem,“ nenápadně se podíval na otce. Ten mlčel. Jenda se matčinu napřaženou ruku dále neodvážil ignorovat a bundu si oblékl.

Od té doby se Kamila neozvala. Asi mu nechávala prostor na rozmyšlenou, protože jinak byla proslulá svou urputností, zvlášť ve věcech týkajících se peněz. A jemu bylo jasné, že když nepřistoupí na její požadavky, tak je čeká soud. Narůstající vztek potlačil. Na syna platil dost, k tomu mu spořil a dával mu kapesné. Kamila si nemá na co stěžovat.

Vzal hadr a smítka z kuchyňského stolu smetl stejně jako nepříjemné vzpomínky. Z konvice vylil do dřezu dávno vychladlou kávu a v kuchařce nalistoval stranu dvacet pět. Chana masala. Světlana milovala indická jídla.

Do rozpálené pánve vhodil nakrájenou cibuli a v ruce rozemnuté koření a celá kuchyně se omamně rozvoněla skořicí a kardamomem. Po přihození nakrájených rajčat se natáhl pro otvírák pověšený za jednu z vrchních

polic. Píchlo ho v zádech. Škubl sebou, loktem strčil do plechovky cizrny na kuchyňské lince, a ta se zařinčením spadla na podlahu.

„Doprdele!“ zařval, chytil se za bedra a rozdýchal mžitky před očima. Uslyšel zapípání sušičky a v téže chvíli zazvonil domovní zvonek.

Celý shrbený se došoural ke dveřím, bzučákem otevřel a přitom si přidržoval ruku na zádech. To bude dobrý, uklidňoval se, něco vydržíš. Což byla pravda.

„Ahoj,“ zaznělo z mezipatra. Světlana Vránová svižně a lehce zdolala posledních pár schodů a ve dveřích dala Komárkovi pusku na tvář. Byla jednou z mála natolik vysokých žen, aby se k ní Komárek nemusel sklánět, a to se mu líbilo. Do bytu s sebou přinesla závan deště a chladu. „Kam můžu dát deštník?“ rozhlédla se po úzké chodbě.

Komárek ukázal na místo před koupelnou a narovnal se. Bolest už odeznívala, a hlavně v její přítomnosti nechtěl dát najevo slabost.

Světlana rozevřela deštník, až z něj vylétly kapičky vody, a způsobně ho odložila na určené místo. Komárek jí pomohl z promáčeného kabátu: „Máš krásné boty.“

„Ty sis všiml,“ Světlana se usmála a rozevřela si tmavě hnědé kozačky z veganské kůže, „naštěstí jsem to stihla, jinak bych v tomhle nečase neměla v čem chodit.“

V kuchyni Komárek vylovil zakutálenou plechovku zpoza topení, cizrnu přidal k omáčce, přiklopil ji pokličkou a do hrnce s vodou nasypal rýži.

Světlana si nalila vodu, na jeden zátah ji vypila a přitočila se ke sporáku: „Krásně to voní. Nechceš pomoci?“ nakoukla pod pokličku a směs zamíchala vařečkou položenou vedle na talíři.

„Nachystala bys prosím příbor?“ Komárek jí vařečku vzal z ruky těsně předtím, než ji stačila vložit do úst. Nejen, že neměl rád, když se mu do vaření někdo pletl, ale zvlášť nesnášel, když někdo nehotové jídlo ochutnával. Bylo to tak nehygienické.

Světlana nachystala vidličky, sedla si ke stolu a sledovala, jak její přítel otevírá víno a nalévá ho do sklenic. Kdyby takhle Komárka pozoroval kdokoli jiný, cítil by se nesvůj. Ale Světlana ve svém pohledu měla ideální směs obdivu a zalíbení. A na to bral.

Podal jí sklenici.

„Chyběls mi,“ řukla o tu jeho.

Tiše odpověděl, že ona mu přece taky.

Naservíroval po okraj naplněné talíře. Světlana si přivoněla, pofoukala a ochutnala: „Je to výborné.“ Nikdo jí nemusel připomínat, že muž potřebuje ocenit.

Jedli mlčky a poslouchali bubnování dešťových kapek o střešní okno. Venku se dávno setmělo a měkké světlo lampy na stole zjemnilo jejich rysy i atmosféru Komárkova domova.

O necelou hodinu později leželi vedle sebe na rozloženém, přesto velmi pohodlném gauči v obývacím pokoji. Světlana se překulila na bok, jednou rukou si podepřela

hlavu a druhou položila na Komárkův hrudník. „Když jsem tě poprvé viděla, tak se mi líbilo, jak nedostupně působíš.“ Zatahala ho za světlé chloupky na hrudi. „A působíš tak pořád.“

Komárek přikývl, ale ve skutečnosti byl u vzpomínek na syna.

„Járo, co se děje?“ Světlana položila svou dlaň na jeho ruku a pohládila ji.

„Nic,“ zabručel.

„Co Honza? Jak jste se měli?“ Odradit se nenechala.

Komárka přitahovalo i děsilo zároveň, jak ho má přetčeného. Světlaninu vnímavost přisuzoval její profesi, díky které dokázala vnímat, co je za slovy. Občas měl touhu jí všechno říct a občas by před ní nejrady utekl. Zatím nic z toho neudělal. Ani po několika měsících vztahu se jí nevěřil, že před pěti lety svou bývalou manželku načapal in flagranti, pak se od Kamily odstěhoval, našel si tenhle maličký byt a v mlze přežil soud o dítě i rozvodové stání. Jendovi zařídil samostatný pokoj, i když za ním jezdil jen jednou za čtrnáct dní na víkend, a sám žil v obýváku.

„Já s tebou chci sdílet tvoje trápení, Járo.“ Světlaně se v očích mihla něha. Taková ta, kterou si matky schovávají pro své děti. Světlana byla bezdětná, přesto k ní mateřská role, kromě všech těch dalších, přirozeně patřila. Komárek stále mlčel. Natáhla se přes něj pro deku a jeho na obličejí zašimraly dlouhé černé vlasy. Jeho pohled se od neexistujících pavučin na stropě stočil k jejím

ňadrům. Světlana vstala, omotala si deku kolem boků a Komárek sledoval, jak její pohupující se zadek mizí ve dveřích. Ačkoli jí bylo pětadvacet a byla tak o pár let starší než on sám, ladností svých pohybů by předčila kdejakou mladou tanečnici.

Vrátila se s miskou oliv a se sklenicemi naplněnými po okraj. Obě držela v jedné ruce, přitom ani jedna červená kapka neukápla. Komárek rozložil podšálky na dřevěný konferenční stůl vedle gauče a Světlana na ně vše vyskládala.

„Spíš řekni, jak ses měla ty. Co pohotovost?“

„Doufala jsem, že babí léto vydrží, že ho nebudu akorát sledovat z okna.“ Posadila se a do úst si vložila několik oliv: „Mňam, jsou výborné, od toho Itala, víd?“

Přikývl.

„V pátek jeden, co chtěl skočit z mostu. Ohrožoval kolemjdoucí nožem,“ pokračovala, „křičel a měl halušky, že po něm jdou s kudlou. Bylo mi ho líto.“

Pro Komárka bylo s podivem, kolik soucitu si Světlana zachovávala, i přes tolik let práce na psychiatrii. Tam se ostatně před několika měsíci potkali poprvé. Původně šel vyslechnout jejího kolegu kvůli případu, který tenkrát řešil, ale ten byl zrovna u nějakého pacienta. Světlana v bílém doktorském plášti mu uvařila kávu, povídali si, a on ji pak nemohl dostat z hlavy. Za pár dnů jí zavolal a domluvil si schůzku.

„Takže nedobrovolná hospitalizace?“

„Jo, ze soudu přišla Smetanová, to je ta, co je všechny ráda pouští. Ale tohohle nám i ona nechala.“ Světlana si vzala víno, usrkla a laškovně ho položila na Komárkovo břicho. „Tenhle týden mám do čtyř, co kdybychom někam vyrazili?“

„Jo, můžeme,“ položil víno zpátky na připravený podšálek.

„Domluveno.“ Načechrávala si polštář, a když se uhníždila, jen tak mimochodem se zeptala, jak se má Olda. Zdálo se, že jeho odpovědi nevěnuje pozornost. Komárkovi ale bylo jasné, že je to naopak. Světlana vládla schopností z kohokoli nenápadně vytáhnout jakoukoli informaci. S Jendou to nevyšlo, tak zkouší jít jinou cestou. Už dříve si říkal, že by ji bral do týmu. Pachatelé by ji jako ženu podceňovali a praskli by na sebe i to, co nespáchali.

S Oldou, s tím prošedivělým vlkem, se Světlana trefila do černého. Kolega vyšetřovatel Oldřich Páral před třemi měsíci skončil v nemocnici a zdálo se, že je to s ním vážné. Komárka to sebralo. Byl to Olda, kdo ho těsně po rozvodu vytáhl z okresní kriminálky na krajskou, vzal ho pod svá křídla a ukazoval mu, na co se má při vyšetřování zaměřit. Byl to jeho klid a schopnost zakousnout se do případu, vypustit všechny rušivé elementy, včetně těch osobních, co Komárka dostalo z nejhoršího. A teď to vypadá, že z nemocnice půjde Olda rovnou do důchodu.

Komárek se v duchu vypeskoval za svůj pesimismus. Oldovi bude teprve šedesát a je před ním několik let služby. Rozhodl se, že ho co nejdříve navštíví.

„Můžu jít s tebou,“ nabídla se Světlana.

Komárek se usmál trochu uvolněněji: „Děkuju, půjdu sám.“

„Rozumím. Ale teď starosti pryč.“ Světlana Komárkovi foukla na spánek.

V tu ránu se mu ulevilo. „Přespíš tady?“

Nakrčila čelo. Sumírovala, jestli u něj má všechno, co potřebuje. Podle něj měla. Postupně si nanosila do jeho koupelny kokosové mýdlo, šampon a všelijaké krémy a vždy, když si u něj umyla vlasy, tak její přítomnost cítil na nejrůznějších místech v bytě několik následujících dní.

„Ráda.“ Položila si hlavu na jeho rameno.

Potěšilo ho, že dneska nenaznačila, že by spolu začali bydlet. Tu a tam to při jejich schůzkách nadhodila a on z toho bruslil tak bídne, jako kdyby na ledě stál poprvé. Neměl chuť se vázat. Možná později. Anebo taky ne. Vlastně mu jeho samotářský život docela vyhovoval.

pondělí

Drobné mrholení, běžná přeháňka a ani průtrž mračen Komárka od cesty do práce na kole zpravidla neodradily. Kdyby však včera večer anebo dnes ráno byť jedním okem mrkl na zprávy, které s velkou pompou dokola hlásily, že poslední říjnové dny přinesly kromě teplého a barevného babího léta rovněž padesátiletý srážkový rekord a doporučení nevycházet z domu, možná by přece raději jel autem. Ale protože večer se on ani Světlana nezajímali o nic jiného než o sebe a ráno byl zaneprázdněný přípravou lívanců, tak se nyní jeho kolo odhodlaně prodíralo zaplavenými chodníky. Otočit se a jet zpátky nepřicházelo v úvahu. Vždyť se jednou rozhodl.

Když skrz naskrz promočený a s nohavicemi zablácenými až ke stehnům dorazil k budově krajské kriminálky, oddechl si. Kolo zamkl na dvorku u zastřešeného stojanu, který do té doby zel prázdnotou.

„Vypadáš, žeš právě prolez kanálem,“ dal mu herdu do zad Jiří Vaněk, když se srazili ve vstupních dveřích.

Odpověď nezřetelně zamumlal. Stačilo málo a jeho ochota poslouchat Vaňkovy rádoby vtipné poznámky byla vyčerpaná. Komárek dal kolegovi přednost ve dveřích, pak jeden po druhém přiložili ke čtečce služební průkaz a prošli turniketem.

„Víš, že bude u tebe?“ pomrkal na něj Vaněk, když procházeli chodbou, na níž se s obtížemi dalo vyhnout protijdoucím kolegům.

„To mám radost,“ zabručel. Hned pochopil, kam otázka mířila. Několik týdnů se na poradách omílala jejich neutěšená personální situace. Kromě dvou kriminalistů, kteří odešli do důchodu, vypadl nečekaně i Olda a jednotlivá oddělení fungovala spíše na principu vzájemné výpomoci než jako stabilní sehrané týmy. A sehnat někoho schopného, kdo by chtěl svou kariéru budovat zrovna na Vysočině, se ukázalo být dost problematické. Až minulý týden je vedoucí informoval, že o převelení z pražské kriminálky k nim požádala nějaká ženská. Okamžitě začaly kolovat fámy. Prý je to krasavice, která měla v Praze poměr s nadřízeným. Komárek tušil, že tahle princezna bude problém s velkým P.

„Nedivím se, slyšel sem, že je to kost.“ Vaněk ironii nerozklíčoval a uculoval se.

„Olda se brzo vrátí,“ poznamenal Komárek spíš pro sebe, když stoupali do schodů do prvního patra.

Vaněk se v mezipatře zastavil a položil mu ruku na rameno. Gesto by za jiných okolností působilo komicky.

Vaněk, malý a rozložitý hromotluk, kvůli svému přeraženému nosu připomínající boxera, s rukou na vysokém Komárkovi. Ten se ke kolegovi chtěl nechtěl natočil a jeho výraz ho nepotěšil. To zahledění na člověka, a přesto mimo, u něj párkrát viděl. A byl si jistý, že to, co má na jazyku, se mu nebude líbit.

„Jardo, myslel sem, že to víš... Žes v pátek zaslech... Nevim, jak to říct...“ běžná Vaňkova bodrost a hlasitost se vmžiku proměnila v nezřetelné mumlání, „je mi to líto...“ polkl. „Olda zemřel,“ vydechl nakonec.

Ne, tohle ne. Komárkovi se zamotala hlava. Věděl, že Vaněk je zvyklý mluvit, jak mu zobák narost. Ale tady. Na tomhle místě. Zavrtěl hlavou. To není možné, to se mu zdá.

Kolegovo další blekotání pořádně nevnímal: „terminální stadium“, „nemocnice“, „rodina“. Bla, bla bla...

Vaněk Komárkovo rameno pustil a kousek od něj poodstoupil. Pro Komárka to byl signál k ústupu. Vyšel se po schodech nahoru a opíral se o zábradlí. Doklopytal do posledního patra, kde mu nad hlavou zablikala zářivka. Do kanceláře ho nohy zavedly samy. Vaněk mu byl v patách a zjevně své přímosti litoval. Naštěstí spolu neměli společnou kancelář, ta Vaňkova byla vedle. Zbavil se ho, až když mu zabouchl dveře před nosem. Chvilí stál. Pak ze skříně vytáhl dezinfekci a důkladně ji rozetřel v dlaních. Hned nato vylovil čisté kalhoty, stejné značky a barvy, kterou měl na sobě, a převlékl se. Jako kdyby mu

vnější upravenost měla pomoci vyčistit i vnitřek. Popošel ke stolu u okna, na němž bylo kromě popelníku a hrnku s nápisem „Nejlepší dědeček na světě“ ještě těžítko z broušeného skla, které se ztratilo před několika měsíci a objevilo se před pár dny. Hádal, že ho laxní uklízečka našla ležet zapomenuté a osamělé pod stolem nebo pod skříní. Obvykle chránilo haldu papírů před průvanem z okna, které Olda otevíral, když si zapálil. Ať byl mráz, déšť nebo vedro k zalknutí. Vždycky se zeptal, jestli kouř Komárkovi nevadí, a on odpovídal, že ne, i když vlastně jo. Odolal nutkání vzít těžítko do ruky a díval se, jak v něm hrají odlesky červené, žluté, zelené, modré a všech dalších myslitelných barev. Měl pocit, že znovu cítí cigareto-
vý dým. Ozvalo se zaklepání na dveře. Probral se, přešel ke svému stolu a posadil se.

„Dále,“ snažil se, aby jeho hlas zněl co nejnormálněji.

Vaněk vešel doprostřed kanceláře a přešlápl z nohy na nohu v rozpacích pro něj netypických. Doposud se prezentoval jako Ostravák, kterého nic nerozhází. Několikrát se nadechl, ale vypadalo to, že správná slova ne a ne nalézt. Nakonec z něj vypadlo, že se omlouvá, že to řek blbě a že je fakt necita a hrubián, jak říká jeho stará.

Komárek mávl rukou, aby sám sebe i kolegu přesvědčil, že je všechno v pořádku.

Vždyť Vaněk s Oldou se moc neznali. Vaněk k nim nastoupil před pár měsíci a navíc na jiné oddělení. A stejně by si ti dva nepadli do oka. Ustavičně zadumaný

prošedivělý a vrásčitý Olda vždy vážil každé slovo a s oblibou říkal, že informace, byť jakkoli pravdivá nebo důležitá, je k ničemu, když je řečena v nesprávný čas nebo nesprávným způsobem. Naproti tomu Vaněk se zpátky nedržel. I z Ostravy odešel kvůli sporům s nadřízenými. Zazvonil telefon. Oba si oddechli, že nemusí pokračovat v rozhovoru. Komárek se sluchátkem u ucha příkyvoval.

„Jedeme tam,“ ukončil hovor a zvedl pohled k Vaňkovi. „V Konečné vyplavala mrtvola. Chlapi z okresu to tam zajišťují.“ V pár větách shrnul, co se dozvěděl.

„Dobré ráno vespolek, slyším, že to víte,“ ozvalo se hlasitě ze dveří, které Vaněk nezavřel. Byl to Lubomír Grégr. Jejich vedoucí připomínající svým knírem, přísným pohledem a rovným postojem důstojníka z první republiky. Vedle něj stála drobná blondýna. „Chtěl jsem slečnu Svačinkovou představit na poradě, ale to počká. Vezmete ji s sebou na výjezd.“ Rozhlédl se. Vypadalo to, že teprve teď si uvědomil pochmurnou atmosféru v kanceláři a i on, sice na malý okamžik, pootočil hlavu směrem k opuštěnému stolu. Komárek měl dojem, že se v jeho brýlích mihl fialovomodrý záblesk. Až k němu barvy těžítka doputovaly. „Ehm,“ rozpačitě se odmlčel. „Později s tebou potřebuju mluvit,“ konstatoval směrem ke Komárkovi a hned nato spustil starým známým direktivním tónem: „Míla, da má pověst velmi schopného operativce, tak ať vám to spolu klapě.“ Pokynul jim a z kanceláře odešel.

Komárek si připadal jako prvňák, kterého pan učitel nabádal, aby se choval hezky k nové spolužačce. Zadíval se na novou kolegyni. Díky svým modrým očím a plavému mikádu působila jemně a křehce. Ale její vypracovaná ramena svědčila o tom, že sportem nepohrdá. Všimla si jeho pohledu a ušklíbla se. Nevypadala, že by byla nervózní.

„Jedem.“ Komárek ze stolu shrábl mobil a klíče od auta, vstal a z věšáku stáhl rezervní suchou bundu. Byl rád, že může řídit. Byla to věc, která ho uklidňovala. Mít něco pod kontrolou.

• • •

„Mohl by to být zajímavý případ,“ ozvala se Svačinková zezadu z místa za spolujezdcem.

„Proč myslíte?“ otočil se k ní Vaněk.

„Protože to bude moje první vražda.“

Komárek nastartoval a upravil zpětné zrcátko. Míhla se v něm její tvář. Zdálo se mu to, nebo skutečně byla natěšená?

„Našli ji v černém pytli. To nebude hezký pohled. Jen jestli jste na to připravená.“ Ve Vaňkově hlase zaznívala zpola ironie a zpola rošťácký flirt.

„Aspoň nebude nuda, když tam omdlím.“ Svačinková se zasmála. Z tónu jejího hlasu číselo, že nic takového v úmyslu nemá.

Zbytek cesty mlčeli. Stěrače byly spuštěné na nejvyšší rychlost, Komárek sledoval navigaci, šedivou oblohu a houstnoucí mlhu, Svačinková projížděla něco ve svém mobilu a Vaněk měl v hlavě své pohodové prázdno.

Za půl hodiny se přibližovali k mostu nad rybníkem. Byli u cíle. Rojilo se tam hejno policistů, hasiči vytahovali z rybníka člun, na místě bylo několik aut včetně záchranky, jejíž řidič právě kouřil pohodlně opřený o kapotu. Komárek zaparkoval podél silnice. V kapse mu zavibroval telefon. Letmo na něj mrkl a jako by slyšel litanii ohledně zvyšujících se nákladů na Jendovu školu a koníčky. Proč mu Kamila kruci volá právě teď. Ví, že je v práci. Zmáčkł červené tlačítko s obrázkem sluchátka a vystoupil.

• • •

Malý mlynářský rybník ve skutečnosti nebyl malý. Dokonce se svou rozlohou téměř vyrovnal svému souroženci Velkému mlynářskému rybníku. A díky svým prudkým kamenným stržím a neprostupným houštinám vyzářoval i mnohem více tajemna. Jeho hladina pravdivě odrážející rozmary ročních období a denních a nočních nálad se dnes snažila překročit pomyslný práh svého jindy respektovaného životního prostoru. Na severní straně však na vysoko čnící balvany temná voda neměla šanci dosáhnout, na straně jižní, hustě lemované převážně smrky a modříny,

si dovolila mnohem více a rozlévala se i na most spojující cestu do obcí Konečná a Zastavení.

Děšť ustal, přesto všudypřítomné vlhko úspěšně pronikalo přes všechny vrstvy oblečení. Vaněk zamířil směrem k mostu a Komárek se Svačinkovou se brodili bahnem směrem k velkému plochému kameni na podmáčené vyvýšenině, na němž stál okresní vyšetřovatel. Všiml si jich, ale na Komárkův pozdrav neodpověděl. Fascinovaně zíral na Svačinkovou, jejíž blond vlasy se vlhkem krabatily a vytvářely kolem její hlavy záři, což v ponuré atmosféře budilo zdání něčeho nadpřirozeného.

„Nová kolegyně,“ zabručel Komárek, když se vyškrábali nahoru.

Okresní vyšetřovatel se vzpamatoval a ukázal rukou na tělo ležící pár metrů pod nimi u rybníka, které doteď Komárek ani Svačinková neměli šanci spatřit a k němuž se nyní skláněl lékař ze záchranky: „Byla nacpaná v pytli, co leží támhle. Jasná vražda. Chlapi pročesávají okolí, ale jde to blbě.“

Zemřelá byla bosá, na sobě měla dlouhé pruhované kalhoty, triko žádné.

Komárek se rozhlédl kolem sebe. Pochyboval, že uniformovaní policisté, kteří se s pohledem upřeným k zemi prodírali mezi stromy, v takhle zoufalých podmínkách něco objeví. Pohledem se zastavil u muže v tmavě zelené bundě, který stál asi dvě stě metrů od nich u zábradlí nad příkrým srázem. U jeho nohou poslušně seděl pes.

Komárek hádal, že to je nějaký druh ohaře. S mužem právě hovořil Vaněk. Muž rukou udělal kolečko nad rybníkem a nad svým psem. Bylo zřejmé, že to byl právě on, kdo podal policii hlášení.

Okresní vyšetřovatel se zadíval stejným směrem: „Pytel byl zachycený u toho rákosu, jeho pes se do něj dobýval. Otevřel ho a zavolal nás.“

Vaněk s mužem zamířili směrem k nim. Ve stejný moment se od hloučku stojícího dole u těla oddělil jeden z policistů s mobilem v ruce a zamířil za Komárkem: „Dobrý den, pane kapitáne, projel jsem pohřešované za posledních pár dnů a mám ji ztotožněnou. Jmenuje se Alžběta Králová.“

Komárek si vzal mobil. Dívka na fotografii vypadala přitažlivě. Zároveň díky náznaku úsměvu a velkým hnědým očím, které připomínaly oči laně, působila křehce a zranitelně. „Dvacet osm let, její zmizení nahlášeno tuto neděli, takže včera,“ pročetl Komárek nahlas záznam, „bytem Světlá 208, to mi nic neříká...“

Policista si vzal mobil zpět a zadal adresu do navigace. „Čtyřicet kiláků odsud.“

Vaněk došel k nim a muž se psem, který mu byl v patách, všem zvučným hlasem popřál dobrý den.

„Podle oblečení hádám, že jste myslivec,“ pokynul muži Komárek.

„Jo, chodím sem furt. Dneska jsem chtěl vědět, jestli nedošlo ke škodám.“

„Nepotkal jste tady někoho?“

„Ani živáčka.“

Buď má smysl pro humor, anebo nulovou empatii, blesklo Komárkovi hlavou.

Muž zemřelou identifikovat nedokázal. Vyloučil, že je od nich z obce, zná se tam každý s každým. Neměli důvod ho zdržovat, tak ho propustili.

Ze srázu dolů k rybníku to byla zrádná cesta. Naplň ji sešli a naplň sjeli. Téměř dole Komárkovi uklouzla noha a spadl do bahna. „Do hajzlu.“ Úkosem pohlédl na novou kolegyni. Nijak nezareagovala. Kalhoty nenápadně opucoval a s láskou vzpomínal na svůj komínek čistých věcí ve skříni v kanceláři. Jak by se mu teď hodil.

Lékař pozvedl svůj pohled směrem k policistům: „Pánové, tohle nebude utonutí.“ Svačinkovou oslovit zapomněl, genderová korektnost mu nic neříkala. Otevřel oči a ústa oběti. „Nevidím žádné známky dušení. Vypadá to na úmrtí v důsledku rány do hlavy. Vidíte?“ Komárek se sklonil k lékaři, který rukou v rukavici ukázal na temeno hlavy zemřelé. „Teď víc neřeknu. To až po pitvě.“

Komárek se napřímil: „Zjistěte mi, kde bydlí její rodiče a jestli má manžela a děti.“

Policista s mobilem hned odpověděl: „Všechno mám. Manžela nemá, bezdětná, její matka má trvalé bydliště ve stejném domě jako ona. Asi bydlely spolu. Její otec zemřel.“ V jeho hlase zaznívala spokojenost. Komárek ho znal a věděl, že je hrdý na to, že úkol splnil dříve, než byl zadán.

Komárek se obrátil na Vaňka: „Projdi to tady křížem krážem. Se Svačinkovou zajedeme za její matkou.“

Vaněk přikývl.

„A co psovodi?“ navrhla Svačinková.

„K ničemu,“ Komárek mávl rukou kolem sebe, „pachová stopa se v tomhle počasí dávno ztratila.“

Svačinková pokrčila rameny. Jeho tónu, v němž se mísil despekt s podrážděním, si buď nevšimla, anebo ho ignorovala. Sám tipoval druhou možnost. Dobrodili se zpět k autu. Když vyjížděli směrem z lesa, právě se blížil zpravodajský tým.

• • •

Obec Světlá svému jménu nedostála. Vznášely se nad ní mraky těžké jako ocel a nijak přívětivě nepůsobila. Komárek odbočil hned za autobusovou zastávkou a zaparkoval na malém parkovišti za domem. Z téhle zadní strany na něm bylo postaveno lešení. Podle rozbitých a otlučených tašek navršených na hromadě u zdi bylo zřejmé, že se dělá nová střecha. Žádní dělníci tady ale nebyli, pravděpodobně si s ohledem na počasí doprávali volno.

Oba policisté došli k zastřešenému vchodu. Dveře měly místo kliky kouli a byly zavřené, zvonků bylo celkem šest a dva z nich byly označené příjmením Králová. Jeden se jménem Marta, druhý nesl jméno Alžběta a k tomu bylo ozdobným písmem připsáno „masáže, výklad karet“.

Zazvonili na Martu Královou a čekali. Čekali dlouho. Komárek stihl nakouknout do přeplněného vysokého venkovního popelníku, který stál kousek stranou, ale přesto i nad něj dosáhlo zastřešení, takže si tu kuřáci mohli dopřávat svou neřest v pohodě a suchu za jakéhokoli počasí. Bzučák zazněl, aniž by se kdokoli zeptal, kdo je příchozím.

Ve druhém patře se zastavili. Z bytu se ozval štěkot psa. Komárek stál bez hnutí, se zády strnulými napětím. Svačinková si proplétala prsty a protahovala je dlaněmi směrem k zemi tak, až několik kloubů zapraskalo. Komárek se oklepal, nesnášel tenhle zvuk. Zámek cvakl a na chodbu vyběhl jorkšírský teriér s vyčesaným vodotryskem na hlavě. Hnal se ke Svačinkové a začal jí očíhávat nohavice.

„Kdo jste?“ Žena s natáčkami na hlavě si přitáhla župan těsněji k tělu a podezřívavě si je změřila. „Nejste ti šmejdi?“ Dveře držela pootevřené tak, aby jim je mohla kdykoli zabouchnout před nosem.

Komárek hádal, že jí mohlo být pětapadesát, možná šedesát. Z jejích rysů bylo patrné, že kdysi byla ohromná krasavice, čas však do jejího čela vyryl hluboké vrásky a kolem jejích očí a rtů drobnější, přesto velice dobře viditelné. Vypovídaly o ní, že úsměvy ve svém životě spíš šetřila.

Komárek vytáhl z náprsní kapsy služební odznak.

Žena na průkaz letmo koukla, zavrávala a natáhla se směrem ke psovi: „Lasičko, k noze.“ Lasička se neochotně

odšourala zpět ke své paní. Ta ji zvedla a přitiskla k hrudníku tak pevně, až psík nesouhlasně zakňučel. Přesto ho majitelka nepustila, zdálo se, že je ideální bariéra před nezvanými návštěvníky. Konečně žena pohlédla na policisty. Z jejich očí, které vytvářely dojem jakéhosi nepřítomného chladu, Komárek nabyl přesvědčení, že to ví. Že to jako matka pocítila. Ale že nechce věřit.

„Jste tady kvůli Bětce? Je v pořádku?“ Hlas jí spadl o oktávu níž. Její otázky vypovídaly o tom, že naděje umírá poslední. Cukání očních víček vypovídalo o opaku.

„Je mi to moc líto. Vaše dcera zemřela.“ Strohost a přímost jeho hlasu ho překvapila a zarazila. A připomněla mu dnešní ráno s Vaňkem. Taky si nebral servítky, i když se o to možná snažil. Stejně neúspěšně jako on teď.

Marta Králová udělala krok vzad a zatvářila se, jako by dostala políček: „Ne, ne, ne, to ne.“ Vrtěla hlavou tak usilovně, až se jí uvolnila natáčka přikurtovaná k hlavě. Teď visela za pramen vlasů a narážela do jejího pravého ramene. Lasička vypískla bolestí, jak ji její paní zmáčkla, a vydrala se z náruče na zem. Marta Králová se prosmýkla kolem obou policistů a prošla chodbou rázněji, než by se dalo očekávat. Třesoucí se teriér jí byl v patách.

„Alžběto, otevři!“ zabušila na vedlejší dveře. Její hlas byl chraplavý, tvrdý, přesto v něm bylo možné zaslechnout zoufalost přecházející do hysterie. „Alžběto, přestaň

hrát tuhle komedii! Slyšíš?“ Po nohou své paní se Lasička pnula jako liána, ale Marta Králová ji nevnímala.

„Paní Králová,“ Komárek položil ruku na její rameno.

„Co si to dovoluujete! Pustťe mě! Budu křičet!“ Marta Králová sebou škubla a jeho ruku setřásla. Komárek ji jemně vzal za loket a snažil se ji popostrčit zpět k jejímu bytu. Loket vytrhla tak vehementně, až Komárkovi přímo pod okem přistála její pravačka. Sykl bolesti. Rovněž Lasička vykvikla, protože jí její majitelka šlápla na ocas. Marta Králová se zadívala na svého psíka, jak se vyděšeně třese, a teprve teď se nechala dovést do svého bytu. Komárek koutkem oka zaregistroval, že Svačinková právě dotelefonovala.

„Za chvíli jsou tady,“ pošeptala směrem k němu Svačinková, když procházeli obývacím pokojem. Ze stěn na ně zíraly dřevěné masky, ve skříních za sklem se skvěl delfský porcelán, na poličkách stály figurky indických slonů pro štěstí hned vedle vějířů z krajky a hedvábí a ruských matrjošek. Vypadalo to, že každá věc je památkou na cestu, kterou jejich majitelka podnikla.

„Prosím, posadťte se.“ V kuchyni se Komárek pokusil Martu Královou usadit na židli u jídelního stolu. Nepovedlo se mu to. Stála nehybně jako Lotova žena. Lasička vyskočila na vedlejší židli. Svačinková vytáhla z dřezu sklenici na víno, opláchla ji a nalila do ní vodu.

„Napijťe se,“ snažila se jí sklenici vtlačit do ruky. Ta se ale nepohnula. Když ji Svačinková sklenici stále nabízela,

ohnala se po ní jako po otravném švábovi. Sklenice z ruky Svačinkové vylítla, spadla na dlažbu a střepy se rozlétly do všech stran.

Všichni tři stáli a mlčky zírali na tu spoušť.

„To není možné! To přece... Jak...“ Marta Králová se probrala a prstem píchla Komárka do hrudníku. „Lžete! Vy...! Vy...“ Její obličej byl čím dál červenější.

„Paní Králová, pojdte, posadíme se naproti sobě.“ Komárkův hlas tentokrát zněl pevně a za jiných okolností by působil i uklidňujícím dojmem. Ženě se však roztříštil svět stejně jako ta sklenice a nebylo nic, co by pro ni kdokoli teď mohl udělat. To, co se dozvěděla, nešlo změnit. Nešlo to ale ani přijmout. To, že je její dcera mrtvá, Marta Králová až teď na nějaké základní úrovni svého vnímání začala vstřebávat. Zakvílela, sesunula se na připravenou židli a snažila se vyrvat si natáčky z vlasů. Byla to bolest duše, co se drala ven.

„To není pravda, to není pravda,“ šeptala a bušila chodidly do země. Lasička se pokoušela ze své židle skočit do jejího klína, ale nepodařilo se jí zachytit, sklouzla na zem a bolestně kňučela.

Ozvalo se zazvonění. Otevřít odběhla Svačinková a Lasička kulhala za ní. Do tlapy si zarazila střep. Přivolání zdravotníci ženě píchli injekci a doporučili výslech odložit na neurčito.

Komárek se přesto nechtěl vzdát. Martu Královou poprosil o klíče od dceřina bytu, že jim to ulehčí pátrání po

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy *Přežít až do smrti*.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.